

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 14 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy w G. II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Piotr Gensikowski

Protokolant: Wioletta Fabińska

w obecności Asesora Prokuratury Rejonowej w G. P. M.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 grudnia 2018 roku, 1 lutego 2019 roku, 21 marca 2019 roku, 23 maja 2019 roku, 30 sierpnia 2019 roku, 7 listopada 2019 roku

sprawy karnej

2. D. M.

syna M., M. z domu Z., urodzonego (...) w G., nr P.: (...), obywatelstwa polskiego, zamieszkałego w G. przy ul. (...), karanego

oskarżonego o to, że:

w okresie w okresie od 6 lipca 2018 r. do 7 lipca 2018 r. w G. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia niezabezpieczonego pojazdu marki O. (...) nr rej. (...), nr VIN (...), rok produkcji (...) wraz z kluczami pozostawionymi w schowku o wartości 6000 zł na szkodę firmy (...) z siedzibą w G., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary 1 roku i 6 m-cy pozbawienia wolności orzeczonej mocą wyroku Sądu Rejonowego w G. (...) z dnia 27 lipca 2010 roku za czyn z art. 279 par. 1 kk w zw. z art. 64 par. 1 kk, którą odbył w okresie od 10.12.2013 r. do 10.06.2015 r. **tj. o czyn z art. 278 par. 1 kk w zw. z art. 64 par. 2 kk**

oraz sprawy karnej

3. T. O.

syna J., R. z domu K., urodzonego (...) w G., nr P.: (...), obywatelstwa polskiego, zamieszkałego w G. przy ul. (...), karanego

oskarżonego o to, że:

w okresie od 6 lipca 2018 r. do 7 lipca 2018 r. w G. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia niezabezpieczonego pojazdu marki O. (...) nr rej. (...), nr VIN (...), rok produkcji (...) wraz z kluczami pozostawionymi w schowku o wartości 6000 zł na szkodę firmy (...) z siedzibą w G., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej mocą wyroku Sądu Rejonowego w G. (...) z dnia 26 kwietnia 2003 roku za czyn z art. 279 par. 1, którą odbył w okresie od 04.01.2013 r. do 25.12.2013 r. , **tj. o czyn z art. 278 par. 1 kk w zw. z art. 64 par. 1 kk**

o r z e k ł:

1. Oskarżonego **D. M.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, z tym ustaleniem, że:

- zabrany pojazd był wartości 4500 złotych,
  - zabrany pojazd był własnością R. C.,
  - przypisanego mu czynu oskarżony dokonał przed upływem pięciu lat od odbycia nie tylko kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie o sygn. (...), ale także kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w G. z dnia 3 grudnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt (...) obejmującej karę jednostkową 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną za przestępstwo podobne umyślne z art. 286 § 1 k.k. i inne w wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 15 lipca 2014 r. w sprawie o sygn. akt (...),
  - tj. za winnego popełnienia czynu określonego w art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
2. Na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego **D. M.** nawiązkę w kwocie 300 zł (trzysta złotych) na rzecz pokrzywdzonego R. C.,
3. Oskarżonego **T. O.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia z tym ustaleniem, że:
- zabrany pojazd był wartości 4500 złotych,
  - zabrany pojazd był własnością R. C.,
  - karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie Sądu Rejonowego w G. o sygn. akt (...) odbył w okresie od 4 stycznia 2013 r. do 25 grudnia 2013 r., z zaliczeniem okresu od 15 lipca 2001 r. do 22 stycznia 2002 r.,
  - tj. za winnego popełnienia czynu określonego w art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
4. Na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego **T. O.** nawiązkę w kwocie 300 zł (trzysta złotych) na rzecz pokrzywdzonego R. C.,
5. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca oskarżonemu **T. O.** telefon komórkowy marki S. (...) z kartą SIM P., wymieniony w wykazie (k. 164) pod poz. 1, przechowywany w magazynie Sądu Rejonowego w G. pod poz. 42/18,
6. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy r. pr. D. J. kwotę 756 zł (siedemset pięćdziesiąt sześć złotych) + 23% podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w toku postępowania zwyczajnego oskarżonemu D. M.,
7. Zwalnia oskarżonych od obowiązku uiszczenia opłaty, zwalnia oskarżonych od obowiązku uiszczenia wydatków postępowania, którymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W okresie od dnia 4 stycznia 2013 roku do 25 grudnia 2013 roku, z zaliczeniem okresu od dnia 15 lipca 2001 roku do dnia 22 stycznia 2002 roku, T. O. odbył karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną mocą wyroku Sądu Rejonowego w G. (...) z dnia 26 kwietnia 2003 roku za czyny z art. 279 par. 1 k.k.

dowód: dane z NOE-SAD (k. 216), odpis wyroku (k. 146-147)

Dnia 6 lipca 2018 roku M. L. za zgodą właściciela R. C., pozostawił w G. przy ulicy (...) pojazd marki O. (...) nr rej. (...), nr VIN (...), rok produkcji (...) wraz z kluczami pozostawionymi w schowku.

dowód: zeznania świadka R. C. (k. 10-11), zeznania świadka M. L. (k. 2-2v.)

Wymieniony pojazd był własnością R. C., a jego wartość po naprawach wynosiła kwotę 4500 złotych.

dowód: zeznania świadka R. C. (k. 10v.)

W nocy z 6 na 7 lipca 2018 roku D. M. wraz z T. O. oraz S. G. szli ulicą (...) w G., gdzie zobaczyli postawiony samochód dostawczy marki O. (...) nr rej. (...). Wpadli na pomysł, aby ukraść ten samochód. S. G. jako pierwszy wszedł do wnętrza auta, po czym w schowku znalazł do niego klucz. Po wejściu do środka kluczyki od tego auta znaleźli w środku. Samochodem kierował T. O., a D. M. oraz S. G. siedzieli obok niego. Po uruchomieniu samochodu mężczyźni zabrali ze sobą A. K.. Następnie mężczyźni pojechali autem na miasto, osiedle (...). Mężczyźni użytkowali ten pojazd kilka dni. Za każdym razem był on chowany w ustronnym miejscu, żeby nikt go nie znalazł.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. M. (k. 88), wyjaśnienia oskarżonego S. G. (k. 73), zeznania świadka A. K. (k. 34v.), protokół odtworzenia zapisu (k. 78)

Dnia 18 lipca 2018 roku właściciel (...) zobaczył, że pojazd ten porusza się ulicami (...). Osoby znajdujące się w aucie, będące świadome pościgu za nimi, porzuciły je przy ulicy (...) i uciekły. Po odzyskaniu pojazdu okazało się, że ma on kilka uszkodzeń, których nie miał przed 6 lipca 2018 roku, np. pękniętą przednią szybę.

dowód: zeznania świadka R. C. (k. 26-27), protokół oględzin rzeczy (k. 23-25b.)

Wewnątrz auta znaleziono telefon komórkowy, który był własnością T. O..

dowód: zeznania świadka A. K. (k. 34v.), protokół oględzin rzeczy (k. 23-25b.)

Z samochodu uciekło trzech mężczyzn. Jednego z nich D. M. udało się ująć, po chwili jednak, wykorzystując nieuwagę osób, które go ujęły, udało mu się uciec.

dowód: zeznania świadka J. T. (k. 56-57)

T. O. był łącznie dwukrotnie karany za popełnienie przestępstw przeciwko mieniu na kary pozbawienia wolności.

dowód: karta karna (k. 94)

Oskarżony **T. O.** w toku postępowania nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego (k. 92v., k. 191v.). Oskarżony podał, że tylko pożyczył S. G. swój telefon, a z kradzieżą nie ma nic wspólnego. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom tego oskarżonego. Po pierwsze, wyjaśnienia te były sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonego **D. M.** złożonymi przez niego w toku postępowania przygotowawczego (k. 88, k. 139). Zdaniem sądu wyjaśnienia złożone przez oskarżonego D. M. w toku postępowania przygotowawczego zasługują na wiarygodność. Przemawia za tym po pierwsze to, że były one, przynajmniej pierwsze z nich, konkretne i dość szczegółowe. Nie ma dowodów na to, że wymieniony oskarżony składał je pod wpływem groźby, przymusu ze strony funkcjonariuszy Policji. Po drugie, wyjaśnienia oskarżonego T. O. były także sprzeczne z protokołem wyjaśnień złożonych przez oskarżonego **S. G.** (k. 73, k. 83), a także z protokołem odtworzenia zapisu monitoringu (k. 78). Przytoczone wyjaśnienia oskarżonego T. O. były wreszcie sprzeczne z zeznaniami świadka **A. K.** (k. 34v., k. 209) co do tego, w jaki sposób oskarżony wszedł do tego auta wraz z oskarżonym D. M. oraz S. G.. Po piąte, wyjaśnienia oskarżonego T. O. były także sprzeczne z protokołem oględzin rzeczy, z którego wynikało, że we wnętrzu auta zabezpieczono telefon komórkowy należący do T. O..

Dla oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego T. O. nie miały natomiast dużego znaczenia zeznania świadka **R. C.** (k. 10-11, k. 26-27, k. 51-52, k. 207v.-208), zeznania świadka **M. L.** (k. 2-2v., k. 214v.-215), zeznania świadka **J. T.** (k. 17-18, k. 56-57, k. 208), zeznania świadka **D. F.** (k. 37v., k. 208v.), zeznania świadka **P. J.** (k. 40v., k. 213v.), zeznania świadka **K. K.** (k. 48-49, k. 213v.-214), zeznania świadka **A. C.** (k. 53v., k. 214), zeznania świadka **K. W.** (k. 61-62, k. 214v.) z tej racji, że nie byli oni świadkiem kradzieży auta.

T. O. został oskarżony o to, że:

w okresie od 6 lipca 2018 r. do 7 lipca 2018 r. w G. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia niezabezpieczonego pojazdu marki O. (...) nr rej. (...), nr VIN (...), rok produkcji (...) wraz z kluczykami pozostawionymi w schowku o wartości 6000 zł na szkodę firmy (...) z siedzibą w G., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej mocą wyroku Sądu Rejonowego w G. (...) z dnia 26 kwietnia 2003 roku za czyn z art. 279 par. 1, którą odbył w okresie od 04.01.2013 r. do 25.12.2013 r., **tj. o czyn z art. 278 par. 1 kk w zw. z art. 64 par. 1 kk**

W zakresie czynu zarzucanego w akcie oskarżenia oskarżony **T. O.** w swych wyjaśnieniach złożonych w toku postępowania przygotowawczego i sądowego nie przyznał się do jego popełnienia. W ocenie Sądu w świetle materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu przestępnego nie ulegało jednak wątpliwości. Wniosek ten wynikał z wyjaśnień oskarżonego D. M. złożonych w toku postępowania przygotowawczego, a także wyjaśnień oskarżonego S. G. i zeznań świadka A. K., protokołu oględzin rzeczy oraz protokołu odtworzenia zapisu monitoringu. Zdaniem Sądu wymienione dowody nakazywały przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za występki z art. 278 § 1 k.k. W ocenie sądu wyraźne wyjaśnienia oskarżonego D. M. oraz wyjaśnienia oskarżonego S. G. sprzeciwiały się ocenie, że zachowanie oskarżonego T. O. nie miało na celu przywłaszczenia auta, lecz tylko na celu krótkotrwałe użycie w rozumieniu art. 289 § 1 k.k. Kwalifikacji prawnej sprzeciwiały się nadto okres używania przez oskarżonego auta, a więc od nocy z 6 na 7 lipca 2018 roku do dnia 18 lipca 2018 roku. Oskarżony **T. O.** popełnił przypisany mu czyn przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od dnia 4 stycznia 2013 roku do 25 grudnia 2013 roku, z zaliczeniem okresu od dnia 15 lipca 2001 roku do dnia 22 stycznia 2002 roku, kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej mocą wyroku Sądu Rejonowego w G. (...) z dnia 26 kwietnia 2003 roku za czyny z art. 279 § 1 k.k. Okoliczności te uzasadniały uzupełnienie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu o przepis art. 64 § 1 k.k.

Przestępstwo przewidziane w art. 278 § 1 k.k. jest zagrożone karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5, przy czym z uwagi na instytucję określoną w art. 64 § 1 k.k. oskarżonemu można było wymierzyć karę pozbawienia wolności w wysokości do 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Rozważając w tych granicach wymiar kary wobec oskarżonego Sąd uwzględnił następujące okoliczności. Uwzględniając dyrektywę proporcjonalności kary do stopnia społecznej szkodliwości czynu przestępnego, Sąd na korzyść oskarżonego potraktował wartość zabranej rzeczy, która wynosiła 4.500 zł. Na niekorzyść oskarżonego sąd potraktował popełnienie czynu wspólnie i w porozumieniu z dwiema innymi osobami, jak również popełnienie czynu w stanie nietrzeźwości. W ramach dyrektywy prewencji indywidualnej na niekorzyść oskarżonego Sąd potraktował również jego uprzednią karalność za podobne przestępstwa. W latach ubiegłych oskarżony był łącznie dwukrotnie karany za popełnienie podobnych umyślnych przestępstw przeciwko mieniu.

Mając na względzie wszystkie powyżej opisane okoliczności Sąd uznał, że należało wymierzyć wobec oskarżonego na podstawie art. 278 § 1 k.k. karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu kara ta jest adekwatna do dość znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu przestępnego. W ocenie Sądu kara ta nie przekracza stopnia winy oskarżonego, który należy uznać podobnie za stosunkowo znaczny. Sąd wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności wyszedł z przekonania, że jej rodzaj odpowiada dyrektywie prewencji indywidualnej. Zdaniem Sądu poprzednia karalność oskarżonego za przestępstwa przemawia za tym, że czyn, który popełnił oskarżony nie miał charakteru wyjątkowego na tle dotychczasowego sposobu życia oskarżonego. W świetle tych okoliczności nie ulegało zatem wątpliwości, że dla powstrzymania oskarżonego przed popełnieniem innego lub podobnego przestępstwa za konieczne należy uznać wymierzenie mu kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu kara ta zdaje się wreszcie czynić zadość wskazaniom prewencji ogólnej, a mianowicie uzmysławia ona społeczeństwu, że popełnianie przestępstw przeciwko mieniu spotyka się z reakcją organów wymiaru sprawiedliwości. Z tych wszystkich względów orzeczono jak w punkcie **3-cim wyroku.**

Do dnia zamknięcia przewodu sądowego nie została naprawiona szkoda wyrządzona przez oskarżonego. Wprawdzie pokrzywdzony odzyskał auto, które zostało mu skradzione, lecz w stanie uszkodzonym, a więc stanie innym niż miał miejsce przed kradzieżą. Określenie w sposób precyzyjny rozmiarów szkody w rozsądnym terminie nie było w

tym postępowaniu możliwe. Stąd też sąd w punkcie **4-tym wyroku** na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego nawiązkę w kwocie 300 złotych w związku z tym, że w wyniku kradzieży pokrzywdzony doznał szkody, bo odzyskał skradziony pojazd w stanie uszkodzonym.

O zwrocie dowodu rzeczowego orzeczono jak w punkcie **5-tym wyroku**.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. z 1983 r. Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zm.) sąd w punkcie **7-mym wyroku** zwolnił oskarżonego w całości od obowiązku uiszczenia opłaty oraz wydatków postępowania, którymi obciążył Skarb Państwa. Podejmując takie rozstrzygnięcie Sąd miał na względzie okoliczność, że oskarżony nie ma stałego zatrudnienia i nie ma majątku, z którego można byłoby skutecznie prowadzić egzekucję kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

W okresie od dnia 10 grudnia 2013 roku do dnia 10 czerwca 2015 roku D. M. odbył karę 1 roku i 6 m-cy pozbawienia wolności orzeczoną mocą wyroku Sądu Rejonowego w G. (...) z dnia 27 lipca 2010 roku za czyn z art. 279 par. 1 kk w zw. z art. 64 par. 1 kk.

dowód: dane z NOE-SAD (k. 217), odpis wyroku (k. 113-115)

W okresie od dnia 10 czerwca 2015 r. do dnia 8 czerwca 2016 r. D. M. odbył karę łączną 1 roku pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w G. z dnia 3 grudnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt (...) obejmującą karę jednostkową 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną za przestępstwo podobne umyślne z art. 286 § 1 k.k. i inne w wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 15 lipca 2014 r. w sprawie o sygn. akt (...).

dowód: dane z NOE-SAD (k. 218), odpis wyroku (k.. 116)

Dnia 6 lipca 2018 roku M. L. za zgodą właściciela R. C., pozostawił w G. przy ulicy (...) pojazd marki O. (...) nr rej. (...), nr VIN (...), rok produkcji (...) wraz z kluczami pozostawionymi w schowku.

dowód: zeznania świadka R. C. (k. 10-11), zeznania świadka M. L. (k. 2-2v.)

Wymieniony pojazd był własnością R. C., a jego wartość po naprawach wynosiła kwotę 4500 złotych.

dowód: zeznania świadka R. C. (k. 10v.)

W nocy z 6 na 7 lipca 2018 roku D. M. wraz z T. O. oraz S. G. szli ulicą (...) w G., gdzie zobaczyli postawiony samochód dostawczy marki O. (...) nr rej. (...). Wpadli na pomysł, aby ukraść ten samochód. S. G. jako pierwszy wszedł do wnętrza auta, po czym w schowku znalazł do niego klucz. Po wejściu do środka kluczyki od tego auta znaleźli w środku. Samochodem kierował T. O., a D. M. oraz S. G. siedzieli obok niego. Po uruchomieniu samochodu mężczyźni zabrali ze sobą A. K.. Następnie mężczyźni pojechali autem na miasto, osiedle (...). Mężczyźni użytkowali ten pojazd kilka dni. Za każdym razem był on chowany w ustronnym miejscu, żeby nikt go nie znalazł.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. M. (k. 88), wyjaśnienia oskarżonego S. G. (k. 73), zeznania świadka A. K. (k. 34v.), protokół odtworzenia zapisu (k. 78)

Dnia 18 lipca 2018 roku właściciel (...) zobaczył, że pojazd ten porusza się ulicami (...). Osoby znajdujące się w aucie, będące świadome pościgu za nimi, porzuciły je przy ulicy (...) i uciekły. Po odzyskaniu pojazdu okazało się, że ma on kilka uszkodzeń, których nie miał przed 6 lipca 2018 roku, np. pękniętą przednią szybę.

dowód: zeznania świadka R. C. (k. 26-27), protokół oględzin rzeczy (k. 23-25b.)

Wewnątrz auta znaleziono telefon komórkowy, który był własnością T. O..

dowód: zeznania świadka A. K. (k. 34v.), protokół oględzin rzeczy (k. 23-25b.)

Z samochodu uciekło trzech mężczyzn. Jednego z nich D. M. udało się ująć, po chwili jednak, wykorzystując nieuwagę osób, które go ujęły, udało mu się uciec.

dowód: zeznania świadka J. T. (k. 56-57)

W latach 2005-2018 D. M. był łącznie siedmiokrotnie karany za popełnienie przestępstw przeciwko mieniu na kary pozbawienia wolności.

dowód: karta karna (k. 96), odpisy wyroków (k. 113-116, k. 119-121)

Oskarżony **D. M.** w toku postępowania pierwotnie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego. Składając w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnienia oskarżony opisał precyzyjnie okoliczności popełnienia przestępstwa zarzucanego mu w tym postępowaniu karnym (k. 88). Przytoczone wyjaśnienia oskarżony podtrzymał w toku drugiego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym (k. 139). W toku postępowania sądowego oskarżony zmienił swe wyjaśnienia i podał, że nie ukradł samochodu, myślał, że jest porzucony, to był żart, zabawa (k. 196v.). Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego D. M. w toku postępowania sądowego. Wyjaśnienia te były wszakże sprzeczne z pierwszymi wyjaśnieniami tego oskarżonego złożonymi przez niego w toku postępowania przygotowawczego. Zdaniem sądu wyjaśnienia złożone przez oskarżonego D. M. w toku postępowania przygotowawczego zasługują na wiarygodność. Przemawia za tym po pierwsze to, że były one, przynajmniej pierwsze z nich, konkretne i dość szczegółowe. Nie ma dowodów na to, że wymieniony oskarżony składał je pod wpływem groźby, przymusu ze strony funkcjonariuszy Policji. Pierwsze chronologicznie wyjaśnienia oskarżonego **D. M.**, którym sąd dał wiarę, były zgodne z protokołem wyjaśnień złożonych przez oskarżonego **S. G.** (k. 73, k. 83), a także z protokołem odtworzenia zapisu monitoringu (k. 78). Przytoczone wyjaśnienia oskarżonego D. M. były także zgodne z zeznaniami świadka **A. K.** (k. 34v., k. 209) co do tego, w jaki sposób oskarżony wszedł do tego auta wraz z oskarżonym T. O. oraz S. G..

Wsparciem dla wyjaśnień oskarżonego D. M. złożonych w toku postępowania sądowego nie były natomiast wyjaśnienia oskarżonego **T. O.** (k. 191v.), gdyż były one sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonego D. M. złożonymi w toku postępowania przygotowawczego, wyjaśnieniami oskarżonego S. G., a także zeznaniami świadka A. K. i protokołem oględzin rzeczy, z którego wynikało, że we wnętrzu auta zabezpieczono telefon komórkowy należący do T. O..

Dla oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego D. M. nie miały dużego znaczenia zeznania świadka **R. C.** (k. 10-11, k. 26-27, k. 51-52, k. 207v.-208), zeznania świadka **M. L.** (k. 2-2v., k. 214v.-215), zeznania świadka **J. T.** (k. 17-18, k. 56-57, k. 208), zeznania świadka **D. F.** (k. 37v., k. 208v.), zeznania świadka **P. J.** (k. 40v., k. 213v.), zeznania świadka **K. K.** (k. 48-49, k. 213v.-214), zeznania świadka **A. C.** (k. 53v., k. 214), zeznania świadka **K. W.** (k. 61-62, k. 214v.) z tej racji, że nie byli oni świadkiem kradzieży auta.

D. M. został oskarżony o to, że:

w okresie w okresie od 6 lipca 2018 r. do 7 lipca 2018 r. w G. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia niezabezpieczonego pojazdu marki O. (...) nr rej. (...), nr VIN (...), rok produkcji (...) wraz z kluczami pozostawionymi w schowku o wartości 6000 zł na szkodę firmy (...) z siedzibą w G., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary 1 roku i 6 m-cy pozbawienia wolności orzeczonej mocą wyroku Sądu Rejonowego w G. (...) z dnia 27 lipca 2010 roku za czyn z art. 279 par. 1 kk w zw. z art. 64 par. 1 kk, którą odbył w okresie od 10.12.2013 r. do 10.06.2015 r. **tj. o czyn z art. 278 par. 1 kk w zw. z art. 64 par. 2 kk**

W zakresie czynu zarzucanego w akcie oskarżenia oskarżony **D. M.** w swych pierwszych wyjaśnieniach złożonych w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do jego popełnienia. W ocenie Sądu w świetle materiału

dowodowego zebranego w niniejszej sprawie popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu przestępnego nie ulegało wątpliwości. Wniosek ten wynikał z jego wyjaśnień złożonych w toku postępowania przygotowawczego, a także wyjaśnień oskarżonego S. G. i zeznań świadka A. K. oraz protokołu odtworzenia zapisu monitoringu. Zdaniem Sądu wymienione dowody nakazywały przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za występki z art. 278 § 1 k.k. W ocenie sądu wyraźne wyjaśnienia oskarżonego D. M. oraz wyjaśnienia oskarżonego S. G. sprzeciwiały się ocenie, że zachowanie oskarżonego nie miało na celu przywłaszczenia auta, lecz tylko na celu krótkotrwałe użycie w rozumieniu art. 289 § 1 k.k. Sugerowanej przez obronę kwalifikacji prawnej sprzeciwiały się także okres używania przez oskarżonego auta, a więc od nocy z 6 na 7 lipca 2018 roku do dnia 18 lipca 2018 roku. Oskarżony **D. M.** popełnił przypisany mu czyn przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od dnia 10 grudnia 2013 roku do dnia 10 czerwca 2015 roku kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej mocą wyroku Sądu Rejonowego w G. (...) z dnia 27 lipca 2010 roku za czyn z art. 279 par. 1 kk w zw. z art. 64 par. 1 kk., a także od odbycia w okresie od dnia 10 czerwca 2015 roku do 8 czerwca 2016 roku kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w G. z dnia 3 grudnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt (...) obejmującej karę jednostkową 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną za przestępstwo podobne umyślne z art. 286 § 1 k.k. i inne w wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 15 lipca 2014 r. w sprawie o sygn. akt (...). Okoliczności te uzasadniały uzupełnienie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu o przepis art. 64 § 1 k.k.

Przestępstwo przewidziane w art. 278 § 1 k.k. jest zagrożone karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5, przy czym z uwagi na instytucję określoną w art. 64 § 1 k.k. oskarżonemu można było wymierzyć karę pozbawienia wolności w wysokości do 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Rozważając w tych granicach wymiar kary wobec oskarżonego Sąd uwzględnił następujące okoliczności. Uwzględniając dyrektywę proporcjonalności kary do stopnia społecznej szkodliwości czynu przestępnego, Sąd na korzyść oskarżonego potraktował wartość zabranej rzeczy, która wynosiła 4.500 zł. Na niekorzyść oskarżonego sąd potraktował popełnienie czynu wspólnie i w porozumieniu z dwiema innymi osobami, jak również popełnienie czynu w stanie nietrzeźwości. Na korzyść oskarżonego Sąd potraktował natomiast przyznanie się przez niego do zarzucanego mu czynu. W ramach dyrektywy prewencji indywidualnej na niekorzyść oskarżonego Sąd potraktował również jego uprzednią karalność za podobne przestępstwa. W latach 2005-2018 oskarżony był łącznie siedmiokrotnie karany za popełnienie podobnych umyślnych przestępstw przeciwko mieniu.

Mając na względzie wszystkie powyżej opisane okoliczności Sąd uznał, że należało wymierzyć wobec oskarżonego na podstawie art. 278 § 1 k.k. karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu kara ta jest adekwatna do dość znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu przestępnego. W ocenie Sądu kara ta nie przekracza stopnia winy oskarżonego, który należy uznać podobnie za stosunkowo znaczny. Sąd wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności wyszedł z przekonania, że jej rodzaj odpowiada dyrektywie prewencji indywidualnej. Zdaniem Sądu poprzednia karalność oskarżonego za przestępstwa przemawia za tym, że czyn, który popełnił oskarżony nie miał charakteru wyjątkowego na tle dotychczasowego sposobu życia oskarżonego. W świetle tych okoliczności nie ulegało zatem wątpliwości, że dla powstrzymania oskarżonego przed popełnieniem innego lub podobnego przestępstwa za konieczne należy uznać wymierzenie mu kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu kara ta zdaje się wreszcie czynić zadość wskazaniom prewencji ogólnej, a mianowicie uzmysławia ona społeczeństwu, że popełnianie przestępstw przeciwko mieniu spotyka się z reakcją organów wymiaru sprawiedliwości. Z tych wszystkich względów orzeczono jak w punkcie **1-szym wyroku**.

Do dnia zamknięcia przewodu sądowego nie została naprawiona szkoda wyrządzona przez oskarżonego. Wprawdzie pokrzywdzony odzyskał auto, które zostało mu skradzione, lecz w stanie uszkodzonym, a więc stanie innym niż miał miejsce przed kradzieżą. Określenie w sposób precyzyjny rozmiarów szkody w rozsądnym terminie nie było w tym postępowaniu możliwe. Stąd też sąd w punkcie **2-gim wyroku** na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego nawiązkę w kwocie 300 złotych w związku z tym, że w wyniku kradzieży pokrzywdzony doznał szkody, bo odzyskał skradziony pojazd w stanie uszkodzonym.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej orzeczono na podstawie § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 2 pkt 3, § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1714) jak w punkcie **6-tym wyroku**.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. z 1983 r. Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zm.) sąd w punkcie **7-mym wyroku** zwolnił oskarżonego w całości od obowiązku uiszczenia opłaty oraz wydatków postępowania, którymi obciążył Skarb Państwa. Podejmując takie rozstrzygnięcie Sąd miał na względzie okoliczność, że oskarżony nie ma stałego zatrudnienia i nie ma majątku, z którego można byłoby skutecznie prowadzić egzekucję kosztów postępowania.